

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (IX)

Fem l'apologia de la universalitat de l'amor resuscitat: és de debò una de les seves característiques més remarcables. Però, en el fons, què vol dir «estimar tothom»?

Si se'm permet, tot i que aquestes ratlles són llegides majoritàriament per laics, voldria reflectir aquí una experiència que és pròpia sobretot de les persones consagrades, religiosos i religioses, inclosos també els preveres diocesans. Els consagrats, són en efecte el signe més eloqüent de l'amor resuscitat.

Ens passa sovint que, per raó del ministeri o de la missió que se'ns encomana, hem de canviar de lloc, d'ambient, fins i tot de cultura; de vegades ens toca anar lluny del lloc de naixement o de l'espai «més natural». Aleshores, les persones amb les quals hem arribat a estrènyer lligams d'amistat profunda, en veure que ens allunyem, ens retreuen que potser no els estimem prou, o que preferim uns altres «de més categoria» o, fins i tot, que «els qui estem compromesos pel celibat o pel vot de castedat, tot dient que estimem a tots, en el fons, no estimem ningú».

Aquestes reaccions no es poden menysprear i mereixen un acurat comentari. Però, de moment, només farem que recordar un testimoni del germà René Voillaume. En temps de conformació de les comunitats dels Germans del P. Foucauld, va escriure un seguit de cartes, responent a situacions particulars, que la mateixa vida de les comunitats plantejava. El 14 de gener de 1965 en va escriure una des de Can-Tho, al Vietnam, sota el títol «Nòmades i emigrants espirituals». La qüestió concreta que la motivava era precisament si una comunitat, que havia assolit un grau important d'inserció en un petit grup de famílies, devia ampliar el cercle d'amistat o cercar altres ambients i persones igualment necessitades de la seva presència. Així els escrivia:

«Hi ha un risc, a la llarga, d'aconcentrar-se amb un petit cercle d'amics o veïns (instal·lar-se en el seu petit racó)... Però hi ha sempre tres dimensions de la caritat i no convé que sota pretext de profunditat, arribem a oblidar-nos de la seva llargària i la seva amplitud.»

per tal de reforçar el seu argument, esmentava la nostra condició de «vagabunds i caminants, com Jesús, que no tenia on reposar el cap: nosaltres hem de ser, en el cor i en l'ànima, per l'amor del Senyor, nòmades en perpètua recerca...».

—El nostre racó d'amics pot ser un bon refugi i un confortable descans, com un dels regals més preuats de l'amistat.

—Però quan els amics són només això, i es retenen com quelcom ja posseït, aleshores el petit cercle esdevé un parany i un obstacle per l'amor.

—L'amor resuscitat, en canvi, ens fa constants peregrins de l'estimat: del rostre del Senyor i del rostre dels germans, de tots, sigui qui sigui.

En efecte, l'amor resuscitat no s'avé massa amb el llenguatge possessiu que tan sovint fem servir, sobretot quan volem expressar que les coses ens van bé: «tinc amics, tinc espòs o marit, tinc família, tinc grup o comunitat...». Més aviat diria: «he rebut el regal dels amics, de l'espòs, de l'esposa... Però sóc un pelegrí de l'amor, fins que en el meu cor tothom tingui el seu lloc... Encara tinc set de Déu i el cerco».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Cap al 10è Aplec de l'Esperit a Terrassa

El 22 de maig de 2010 se celebrarà a Terrassa el 10è Aplec de l'Esperit, una trobada interdiocesana dels joves de les diòcesis amb seu a Catalunya. El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) ja està treballant en la preparació d'aquest Aplec. Els responsables de moviments i grups de joves cristians de Catalunya es varen reunir el passat 31 de maig a Terrassa, acollits per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i per Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona i encarregat de la Pastoral de Joventut a Catalunya. També acollí el grup Mn. Josep Monfort, delegat de Pastoral de Joventut de la diòcesi que acollirà el proper Aplec.

GLOSSA

Jornada de responsabilitat en el trànsit

Cada any, a primers de juliol, pels voltants de Sant Cristòfor, l'Església celebra aquesta diada amb la finalitat d'ajudar a consolidar uns principis de convivència cristiana que facilitin la interrelació de tots aquells que sortim al carrer i ens submergim en el caos de la mobilitat.

El lema d'enguany, *Dóna color a la teva vida*, ens ha d'ajudar a reflexionar sobre els valors positius de la conducció. A vegades ho veiem tot fosc i ens absorbeix el nostre jo. Massa sovint, per situacions sorgides al volant, en lloc de valorar primer l'altre conductor i les circumstàncies que l'envolten, donem més importància als nostres objectius i ens enfadem amb ell, que als nostres ulls sempre és el culpable. Això fa que la relació amb els altres es compliqui i, fins i tot, s'arribi a la violència.

Els punts negres a què fa referència el títol del cartell són els que hi ha a l'asfalt. No oblidem, però, que tots tenim algun punt negre en el nostre interior; maneres de ser i tendències que sovint ignorem. Per això, si per edat o

altres circumstàncies les nostres capacitats estan minvades, necessitem el bon consell d'algú que ens acompanyi en la circulació i en la revisió dels nostres coneixements o capacitats psíquiques.

Hem d'estar alerta. Situacions com: parlar pel mòbil, la somnolència, no tenir en compte l'estat de la via, no tenir cura del manteniment del vehicle, no fer cas de les normes de circulació, conduir per les vies ràpides com conduiríem per la ciutat, etc., posen en perill no només la nostra vida, sinó també la vida dels altres.

Tant de bo que els qui formem la comunitat cristiana procurem ser curiosos quan ens movem; fins i tot hauríem de donar exemple a la nostra societat. Imaginem-nos per un moment que tots els cristians conduíssim com cal. Certament, els nostres carrers i vies de tota mena esdevindrien espais de sana i joiosa convivència.

Josep Lluís Fernández, pvre.
Delegació de Trànsit

Trobada de seminaristes de Catalunya a Tortosa

El dia primer de maig, els seminaristes de Catalunya, acompanyats dels seus formadors, es varen aplegar a Tortosa en una jornada de convivència fraternal. Tot el grup fou rebut pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, al temple de la Reparació, on reposen les despulles del beat Manuel Domingo i Sol, prevere tortosí, fundador de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, a qui Pau VI definí com «el sant apòstol de les vocacions». Els seminaristes li varen retre homenatge, ja que aquest any s'escau el centenari de la seva mort.

DIUMENGE XIV DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells».

► Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí.

Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: «Esto dice el Señor.» Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

► Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / hijos en las manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / hijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 12,7b-10)

Hermanos: Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio.

Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.» Por eso,

muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es ésa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es éste el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.

Jesús treballant en el seu taller, prop de Maria i Josep.
Pintura de Carlo Carrà (any 1953).
Museu sobre Jesucrist. Assís (Itàlia)

COMENTARI

Tenir personalitat creient

Tenir personalitat no vol dir ésser prepotent i cregut, sinó saber créixer a partir dels esdeveniments, no solament els favorables, sinó també de les dificultats. Tenir personalitat creient no vol dir ésser forts i segurs, sinó conscients de les pròpies febleses; treure l'energia vital d'un arrelament ferm en la força i la llum de Déu.

La història dels profetes ens presenta una gran diversitat de figures humanes de tots els nivells i procedències. El que tenen en comú no és altra cosa que haver arrelat en Déu la pròpia vida, en ha-

ver-lo escoltat malgrat totes les resistències i, en definitiva, en haver confiat la pròpia sort al projecte de Déu sobre la seva vida. Aquest lliurament a Déu sempre és a favor del poble.

La clau de la personalitat del profeta no radica en l'eficàcia, sinó en la fidelitat total al voler de Déu. Avui tenim dos bons exemples. El primer és Ezequiel que, *encara que el poble no l'escolti ni en faci cas, està disponible*. El testimoniatge de Pau també ens provoca, perquè *no edifica la seva vida en l'auto-suficiència, sinó a partir de les se-*

ves febleses. Ambdós, per la seva fidelitat al missatge de Déu, ens ofereixen un model clar i planer de la personalitat creient.

Davant d'aquests testimonis i, principalment, davant del Crist, Profeta dels profetes, ens convé revisar la nostra personalitat creient. No fos cas que nosaltres, igual que els contemporanis de Jesús, si-guem gent resistent a la fe.

La pregunta, doncs, és aquesta: *Jesús, avui, no es sorprèn que no vulguem creure?*

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26 ■ **dimarts**: Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38 ■ **dimecres**: Gn 41,55-57; 42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7 ■ **dijous**: Gn 44, 18-21.23b-29;45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15. ■ **divendres**: Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23 □ **dissabte**: Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29 ■ **diu-menge** vinent, XV durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 / Mc 6,7-13.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Una crisi general de confiança

En el moment present, caracteritzat per un notable desconcert religiós, pedagògic i polític, les tres estructures d'acollida clàssiques (codescendència, coresidència i cotranscendència) tenen en els *mass media* el seu enemic i el seu detractor més perillós.

Cal puntualitzar que, molt sovint, els encarregats (pares i mares, mestres polítics i clerecia) de les transmissions de les estructures d'acollida, també experimenten l'impacte negatiu de les propostes dels mitjans de comunicació.

Segons el meu parer, l'antídot més eficaç per combatre aquesta situació —gairebé es pot parlar d'una *epidèmia informativa*— hauria de consistir en un procés de recuperació de la confiança que tenien en els transmissors els receptors de les seves transmissions. Em sembla que és indubtable que la desconfiança generalitzada en la capacitat orientadora i guaridora de les tres estructures d'acollida clàssiques ha contribuït decisivament a

la configuració d'una atmosfera propícia perquè les transmissions efectuades pels *mass media*, especialment per la televisió, fossin acollides amb entusiasme i submissió.

No és gens fàcil de recuperar la confiança un cop s'ha perdut, sobretot quan les noves fonts de confiança —en aquest cas els *mass media*— gaudeixen d'una acceptació acrítica i incondicional entre els seus addictes. Però, certament, tampoc no és una missió impossible.

Estem convençuts del fet que, especialment des d'una perspectiva religiosa, *el testimoniatge* ens ofereix l'única possibilitat de tornar a establir vincles familiars, cívics i religiosos basats en la confiança. Aleshores la codescendència, la coresidència i la cotranscendència tornaran a estar capacitades per acomplir la seva missió transmissora, la qual és indispensable per a la salut física, psíquica i espiritual de l'ésser humà.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

Teologia per internet

Hi ha moltes persones que voldrien aprofundir seriosament la fe cristiana però no podem assistir de manera presencial als centres teològics. Ara ja és possible estudiar ciències religioses sense sortir de casa. Sense distàncies. Amb ajuda dels moderns mitjans telemàtics. L'ISCREB ofereix un tractament complet dels principals temes teològics, bíblics, morals, històrics i del pensament contemporani.

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) és l'únic centre aprovat per la Congregació per a l'Educació Catòlica on es pot obtenir el 1r cicle (Grau) en 3 anys i el segon cicle (Màster) en 2 anys en Ciències Religioses per internet. El Màster ofereix l'especialitat en «Identitat cristiana i diàleg».

Dins d'un campus virtual situat en el web (www.iscreb.org), els estudiants gaudeixen d'un acompanyament personalitzat de professores, professors i tutors. Tenen en tot moment l'ajuda tècnica i pedagògica per part del centre. Complementàriament tenen lloc trobades presencials. Totes les classes s'imparteixen en català i castellà.

L'ISCREB ofereix també, com tots els altres Instituts Superiors la modalitat d'estudis presencials: tardes/vespres de dilluns a divendres. També es pot obtenir en línia la Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica (DECA) i es pot cursar en un any un «Curs bàsic de Bíblia».

De febrer a juny de 2010: *Postgrau (presencial i en part virtual) sobre «Religions i Diàleg»* (20 ECTS) coorganitzat per l'ISCREB i la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Oberta la matrícula del primer semestre del 2 al 28 de setembre. Diputació 231, 08007 Barcelona. Tel. 934 541 963 i fax 933 237 373. Web: www.iscreb.org. E-mail: secretaria_virtual@iscreb.org.

Antoni Matabosch
Director de l'ISCREB

SANTORAL

5. ✚ Diumenge XIV durant l'any. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Dilluns. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dimarts. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. Dimecres. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant

Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. Dijous. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beat Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. Divendres. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. Dissabte. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

Los legendarios obispos inexistentes

La sucesión apostólica es una nota fundamental para una diócesis. Se dice que los obispos son los sucesores de los apóstoles.

Por eso es muy importante mostrar la línea sucesoria episcopal que debe incidir en alguno de los legítimos apostolados que se dieron en la misma historia primitiva de la Iglesia. De ahí que la práctica totalidad de historiadores eclesiásticos de los siglos XIV-XVII, al confeccionar las historias de sus diócesis hayan completado las lagunas de los episcopologios con nombres de obispos legendarios: hipotéticos discípulos de Santiago, de san Pedro, de san Bartolomé, de san Pablo... varones apostólicos que nunca existieron, a no ser en la imaginación de sus mismos falsos creadores. Sin embargo, la falsificación de la sucesión apostólica demuestra la convicción de que esos pseudohistoriadores querían fundamentar la historia de las iglesias estudiadas con el apostolado de algún gran apóstol para dar relevancia a sus diócesis. Así ocurre, por ejemplo, en la diócesis de Barcelona, en la que se quieren ver las primeras anillas de la sucesión apostólica vinculándola no a san Pablo, sino a Santiago, que nunca estuvo en Hispania, ya que sabemos que murió en Palestina el 43. Los primeros obispos del episcopologio de Barcelona (totalmente legendarios) son diecisiete: san Eterio (discípulo de Santiago, año 37), san Teodorio (año 94), Aulo Víctor (año 139), Actius (Aelius), Teolicus, Alejandro I, Lucio, Tocha, Deodato I, Teodorico, Deodato II, Pereguardo, Poncio, Alejandro II, Alberto, Armengaldo, Gaudimaro, Guillermo, san Severo (años 290-304). El auténtico episcopologio de Barcelona empieza con Pretextado (año 347), continúa con san Paciano (el padre de la Iglesia) y Lampi, y continúa hasta el siglo XXI con 119 obispos totalmente documentados.

J.M. Martí i Bonet

ENTREVISTA

RAMON PLA I ARXÉ

Unió de forces literàries

El primer número de la nova etapa de la revista montserratina *Qüestions de Vida Cristiana (QVC)*, de la qual assumeix la direcció literària a partir d'ara la Fundació Joan Maragall (FJM) —l'edició continuarà essent de Publicacions de l'Abadia de Montserrat—, inclou un estudi sobre la situació de l'Església catòlica a Catalunya. Es tracta d'un tema que «no només ens importa a nosaltres, sinó que ens sembla que afecta i importa a tota la societat catalana, perquè creiem que la presència del cristianisme és un bé per a Catalunya», afirma el nou director, Ramon Pla, professor, crític literari i patró de la FJM.

Per què la FJM emprèn l'aventura de QVC?

Perquè Montserrat ens n'ha donat l'oportunitat. Per a la Fundació Joan Maragall és un privilegi coeditar *Qüestions* amb Montserrat. Hem volgut evitar així la tendència a fer que cada institució tingui la seva publicació i hem preferit aplegar forces i recursos per tal que *Qüestions* aportí a molts, des d'una perspectiva cristiana, una reflexió serena, competent, lliure i oberta sobre les qüestions que afecten la nostra vida i que són, per tant, qüestions de vida cristiana.

Què li ofereix QVC al cristià «socialment maltractat»?

No munició sectària, sinó reflexió, pensament. Un espai on pugui trobar informació i orientació, on se senti acompanyat per molts altres que pensen com ell i per d'altres que no pensen com ell però que comparteixen amb nosaltres el respecte per les «arrels cristianes de Catalunya», tant pel que fa al valor del cristianisme en la nostra vida col·lectiva com pel que fa a la defensa de la nostra identitat nacional.

Quins temes tractaran i com els analitzaran?

Els propers números, el 234 i el 235, tractaran de l'Economia i de la Cultura, respectivament. Seran monogràfics sobre un tema que és analitzat per cadascuna de les seccions de la revista: pensament, Església, diàleg, arts i lletres, educació, ciència i tecnologia i política. Això garanteix que cada tema sigui analitzat en tota la complexitat que aquestes qüestions exigeixen. Completen l'índex de cada número una «tribuna» de tema més lliure, un «mirador» sobre l'actualitat de l'Església a Catalunya i al món i una secció de crítica de llibres.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

CRÒNICA

«**Ser joves avui: l'Esperit jove ens aproxima**». Amb aquest títol el passat 11 de juny va tenir lloc una xerrada a la parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern. Mn. Joaquim M. Cervera, capellà i sociòleg, parlà dels interessos dels joves, dels cultes al seu abast, de les diverses característiques segons l'edat, lloc on viuen, treball, família, etc., i subratllà els signes d'esperança del jovent, com ara la participació en moviments solidaris, pacífics, voluntariat.

AGENDA

Ministeri de lectorat. El proper 12 de juliol, a les 11.30 h, el Sr. Joan Salas Valle rebrà de mans del bisbe Agustí el ministeri de lectorat, envoltat de la seva comunitat parroquial de Sant Cosme i Sant Damià, al Prat de Llobregat. Aquest moment serà un pas endavant en el camí de formació vers el diaconat permanent.

147è Pelegrinatge a Lourdes. Del 24 al 28 de setembre. En aquesta ocasió també participarà el bisbe Agustí, els dies 26 i 27. Per participar-hi cal inscriure's contactant amb les oficines de l'Hospitalitat i Delegacions. Informació: Consell de Cent 224-228, Barcelona, tel. 934 874 009.

FORMACIÓ

Natura i espiritualitat. 7-9 d'agost. Aquesta és la darrera cita del cicle de quatre caps de setmana organitzat pel Santuari del Miracle i adreçat a persones que vulguin experimentar el valor simbòlic de les estacions de l'any, relacionades en el procés interior personal. Aquest cap de setmana és el moment de l'estiu. Els participants

combinaran un temps de caminada contemplativa amb audicions musicals comentades i projeccions de pel·lícules adients a l'estació. Informació: 973 480 045 - casespi@santuarielmiracle.com - www.santuarielmiracle.com.

XVII Curset per a Organistes d'Església. Del 24 al 29 d'agost de 2009. Organitzat per la Conferència Episcopal Tarraconense, la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, i el monestir de Montserrat, on tindrà lloc, s'adreça a organistes i persones que amb altres instruments presten un servei musical a la litúrgia. Es treballarà en grups reduïts, d'acord al diferent nivell dels alumnes, amb activitats culturals complementàries. Coordinadora del curset: M. Dolors Casanovas, 626 924 414, mariadolascasanovas@yahoo.es.

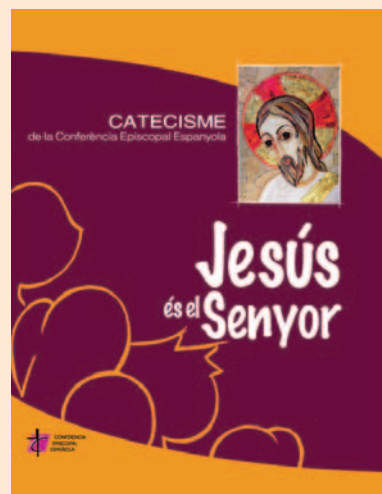
Cursos a l'ISCREB per al 2009-2010. Per al proper curs acadèmic, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona ofereix una àmplia gama d'estudis de teologia, bíblia i diàleg interreligiós, en format presencial i virtual: diplomatura en Ciències Religioses, màster en Ciències Religioses, curs bàsic de bíblia, postgrau sobre «Religions i Diàleg» (amb la UPF). Algunes classes es fan també a Sant Boi de Llobregat. Informacions i matrícula: Diputació 231, Barcelona, 934 541 963, secretaria@iscreb.org, secretaria_virtual@iscreb.org, www.iscreb.org.

CULTURA

Concert a Collbató. 12 de juliol, 19 h. Els Amics de l'orgue de Collbató organitzen aquest concert de cant coral, metall i orgue, a càrrec de la Birkenhead School Chapel Choir, amb Simon Russell a l'orgue. Interpretaran obres de Vitoria, Britten, Haydn, Handel, Mendelssohn. Parròquia de Sant Comelí.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Un catecisme al servei d'una catequesi renovada

El dia 1 de juliol, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, en el marc de les VIII Jornades Interdiocesanes de Catequesi convocades pel SIC, els nostres bisbes ens presentaren el catecisme *Jesús és el Senyor*, al servei de la iniciació cristiana dels infants de 6 a 10 anys. En la carta que els bisbes escriuen als nens i nenes diuen: «a vosaltres els fills més petits de l'Església, va adreçat aquest catecisme. És més que un llibre, és un tresor, perquè conté la Bona Nova que l'Església, la nostra Mare ens ensenya: Déu ens ha donat el seu amor per mitjà del seu Fill únic, Jesús, nascut de Maria Verge. Els bisbes, per tal d'acompanyar-vos en aquest camí de fe, us donem aquest catecisme. Guardeu en el vostre cor els seus ensenyaments. Llegiu-lo atentament amb la vostra família i amb els vostres catequistes». Mitjançant aquest itinerari l'infant coneixerà la fe, aprendrà a pregar, creixerà com a deixeble del Crist i serà introduït progressivament en les responsabilitats pròpies de la vida cristiana. Aquest catecisme, en el nostre bisbat, està adreçat als infants de 3r i 4t de primària, per celebrar la seva primera comunió a 4t, en sintonia amb la decisió i acord diocesà.

El catecisme està estructurat en 44 temes, agrupats en 10 nuclis, que recorren els articles del Credo: presentació de l'Església i dels cristians, l'anunci de Déu Pare i de la Història de la Salvació, Jesucrist, els seus fets i les seves paraules, i finalment l'Esperit Sant i l'Església, amb els sagraments i la vida moral, per acabar amb l'anunci de la vida eterna.

El catecisme anirà acompanyat d'El Primer Quadern, elaborat pel SIC, que serà l'instrument que ajudarà a aprofundir el catecisme. Aquest material està estructurat seguint l'any litúrgic. Així mateix hi haurà la corresponent *Guia del catequista* que els ajudarà a endinsar-se en el catecisme i donarà pautes per transmetre la fe de l'Església als infants i iniciar-los a la celebració dels sagraments, especialment l'Eucaristia i la Reconciliació.

El catecisme anirà acompanyat d'El Primer Quadern, elaborat pel SIC, que serà l'instrument que ajudarà a aprofundir el catecisme. Aquest material està estructurat seguint l'any litúrgic. Així mateix hi haurà la corresponent *Guia del catequista* que els ajudarà a endinsar-se en el catecisme i donarà pautes per transmetre la fe de l'Església als infants i iniciar-los a la celebració dels sagraments, especialment l'Eucaristia i la Reconciliació.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (IX)

Hacemos la apología de la universalidad del amor resucitado: es ciertamente una de sus características más remarcables. Pero, en el fondo, ¿qué quiere decir «amar a todos»?

Si se me permite, a pesar de que estas líneas son leídas mayoritariamente por laicos, querría reflejar aquí una experiencia que es propia sobre todo de las personas consagradas, religiosos y religiosas, incluidos también los presbíteros diocesanos. Los consagrados, son en efecto el signo más elocuente del amor resucitado.

Nos pasa a menudo que, por razón del ministerio o de la misión que se nos encomienda, tenemos que cambiar de lugar, de ambiente, incluso de cultura; a veces nos toca ir lejos del lugar de nacimiento o del espacio «más natural». Entonces, las personas con las que hemos llegado a estrechar vínculos de amistad profunda, al ver que nos alejamos, nos reprochan que tal vez no los amamos bastante, o que preferimos a otros «de más categoría» o, incluso, que «quienes estamos comprometidos por el celibato o por el voto de castidad, diciendo que amamos a todos, en el fondo, no amamos nadie».

Estas reacciones no se pueden menospreciar y merecen un esmerado comentario. Pero, de mo-

mento, sólo haremos que recordar un testimonio del hermano René Voillaume. En tiempo de conformación de las comunidades de los Hermanos del P. Foucauld, escribió una serie de cartas, respondiendo a situaciones particulares, que la misma vida de las comunidades planteaba. El 14 de enero de 1965 escribió una desde Can-Tho, en Vietnam, bajo el título «Nómadas y emigrantes espirituales». La cuestión concreta que la motivaba era precisamente si una comunidad, que había alcanzado un grado importante de inserción en un pequeño grupo de familias, debía ampliar el círculo de amistad o buscar otros ambientes y personas igualmente necesitadas de su presencia. Les decía:

«Hay un riesgo, a la larga, de contentarse con un pequeño círculo de amigos o vecinos (instalar-se en el propio pequeño rincón)... Pero hay siempre tres dimensiones de la caridad y no conviene que con el pretexto de profundidad, lleguemos a olvidarnos de su longitud y su anchura.»

Y, para reforzar su argumento, mencionaba nuestra condición de «vagabundos y caminantes, como Jesús que no tenía dónde reposar la cabeza: nosotros tenemos que ser, en el corazón y en el alma, por el amor del Señor, nómadas en perpetua búsqueda...»

—Nuestro rincón de amigos puede ser un buen refugio y un confortable descanso, como uno de los regalos más preciados de la amistad.

—Pero cuando los amigos son sólo eso, y se retienen como algo ya poseído, entonces el pequeño círculo se convierte en una trampa y un obstáculo para el amor.

—El amor resucitado, en cambio, nos hace constantes peregrinos del amado: del rostro del Señor y del rostro de los hermanos, de todos, sea quien sea.

En efecto, el amor resucitado no se aviene demasiado con el lenguaje posesivo que tan a menudo usamos, sobre todo cuando queremos expresar que las cosas nos van bien: «tengo amigos, tengo esposo o marido, tengo familia, tengo grupo o comunidad...». El amor resucitado diría: «he recibido el regalo de los amigos, del esposo, de la esposa... Pero soy un peregrino del amor, hasta que en mi corazón todo el mundo tenga su lugar... Aún tengo sed de Dios y lo busco».

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat